

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «СИНЬКО ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 4504/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

1 червня 2006 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Синько проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
пані Р. Єгер (R. Jaeger), судді,

та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 9 травня 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 4504/04), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція) громадянином України паном Анатолієм Васильовичем Синьком (далі - заявник) 23 грудня 2003 року.

2. Уряд України (далі - Уряд) представляла його Уповноважений - пані В. Лутковська.

3. 24 березня 2005 року Суд вирішив направити на комунікацію Уряду скаргу заявника. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції він вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

4. 1 квітня 2006 року ця справа була передана новоутвореній п'ятій секції (пункт 5 правила 25 і пункт 1 правила 52).

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

5. Заявник народився у 1961 році і проживає у місті Родинське Донецької області.

6. У 1998 році заявник порушив провадження у Красноармійському міському суді проти державного підприємства «Шахта «Родинська» (далі - Шахта «Родинська») про стягнення заборгованості з заробітної плати і компенсації. Рішенням від 13 січня 1999 року суд присудив заявнику 3204,07 грн¹ заборгованості з заробітної плати та інших виплат.

7. 4 лютого 2003 року Міністерство палива та енергетики України ліквідувало Шахту «Родинська» і визначило її правонаступником державне підприємство «Красноармійськвугілля».

8. 9 жовтня 2003 року державна виконавча служба повідомила заявника, що рішення на його користь не могло бути виконане через брак майна у боржника, а процедура примусового продажу активів боржника була заблокована Законом «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» від 29 листопада 2001 року.

¹ Приблизно 212 Євро.

9. У 2003 році заявник подав позов до державного підприємства «Красноармійськ вугілля» про компенсацію до Красноармійського міського суду. Рішенням від 26 листопада 2003 року суд присудив заявнику 1312,38 грн² компенсації.

10. 25 квітня 2005 року судові рішення на користь заявника були виконані у повному обсязі.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні «*Ромашов проти України*» (*Romashov v. Ukraine*) (заява № 67534/01, пункти 16–18, 27 липня 2004 року).

ПРАВО

12. Заявник скаржився відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції на неспроможність державних органів вчасно виконати рішення Красноармійського міського суду від 13 січня

1999 року і від 26 листопада 2003 року. Пункт 1 статті 6 Конвенції у відповідній частині передбачає таке:

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру (...)»

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

13. Уряд висловив заперечення щодо статусу жертви у заявника і щодо вичерпання всіх

національних засобів правового захисту, подібні до тих, які Суд уже відхилив у справі «*Ромашов проти України*» (*Romashov v. Ukraine*) (див. *Ромашов*, згадану вище, п. 37). Суд вважає, що ці заперечення мають бути відхилені з тих самих причин.

14. Суд вважає, що заява піднімає серйозні питання факту і права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду обставин справи. Він не знаходить підстав вважати заяву неприйнятною.

II. СУТЬ СПРАВИ

15. У своєму висновку Уряд стверджував, що порушення пункту 1 статті 6 Конвенції не було, як у справі «*Ромашов проти України*» (*Romashov v. Ukraine*) (див. *Ромашов*, згадану вище, п. 37).

16. Заявник не погодився.

17. Суд зазначає, що рішення Красноармійського міського суду від 13 січня 1999 року і від 26 листопада 2003 року залишалися невиконаними протягом близько шести років і трьох місяців та одного року і п'яти місяців відповідно.

18. Суд нагадує, що він часто знаходив порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, що піднімають питання, подібні до цієї заяви (див., наприклад, *Ромашов*, згадану вище, пункти 42–46).

---

² Приблизно 212 Євро.

19. Після вивчення всіх матеріалів, переданих до нього, Суд вважає, що Уряд не висунув жодного факту або вагомого аргументу, що може переконати його дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно відбулося порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

21. Заявник вимагає 5000 грн³ для відшкодування нематеріальної шкоди.

22. Уряд заявив, що заявник не обґрунтував суму, запрошену для відшкодування нематеріальної шкоди, і заявив, що визнання порушення становитиме справедливую сатисфакцію.

23. Роблячи свою оцінку на основі справедливості, як вимагається у статті 41 Конвенції, Суд вважає доцільним призначити суму у 810 ЄВРО як відшкодування нематеріальної шкоди.

B. Витрати і видатки

24. Заявник не подав жодних вимог з цього приводу. Тому Суд не виносить рішення з цього питання.

B. Пеня

25. Суд вважає, що пеня має нараховуватися за граничною позичковою ставкою Європейського центрального банку (*the marginal lending rate of the European Central Bank*), до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

3. *Вирішує*, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до положень пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 810 ЄВРО (вісімсотдесять ЄВРО) за моральну шкоду, а також суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника, конвертовані в українську гривню на день здійснення платежу;

---

³ Приблизно 810 ЄВРО.

(b) на суму нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку (the marginal lending rate of the European Central Bank) плюс три відсотки з часу, коли закінчаться вищезгадані три місяці, і до моменту повного розрахунку.

Вчинено англійською мовою та повідомлено в письмовій формі 1 червня 2006 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК

Пеер ЛОРЕНЗЕН

(Claudia Westerdiek)
Секретар

(Peer Lorenzen)
Голова